

Arrest

nr. 224 815 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 november 2015 België is binnengekomen, diende op 11 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 7 september 2018, nr. 209 012).

1.3. Op 6 december 2018 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 6 december 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U had een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 3 maart 2018 van 9u tot 12u13. Op 29 oktober 2018 van 14u43 tot 17u36 had u een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Beide keren werd u bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Oger, loco Meester Loobuyck, was gedurende het eerste persoonlijk onderhoud aanwezig. Meester Luzeyemo Ndola, loco Meester Loobuyck, was gedurende het tweede persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Hazara te behoren. U bent een 22-jarige sjiitische moslim en bent geboren in het dorp Waraqa, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Ghazni.

Op 11 december 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 3 maart 2018 verklaarde u dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw dorp Waraqa in het district Qarabagh van de provincie Ghazni heeft gewoond. U woonde daar met uw vader, uw moeder en uw zus. Uw vader werkte als taxichauffeur in uw regio. Op een dag heeft hij gedurende drie dagen enkele militairen van het Afghaanse Nationale Leger vervoerd. Hierdoor werd hij door de taliban beschouwd als overheidsmedewerker. Ongeveer een week later werd uw vader meegenomen door de taliban. Dit was ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Een maand na de verdwijning van uw vader toonde uw oom langs vaderszijde H. de intentie om met uw moeder te huwen. Hij was ook uit op jullie landbouwgronden en huis. Uw moeder wilde echter niet huwen met hem. Hierdoor bent u samen met uw moeder en zus gevlucht uit Afghanistan. In Turkije raakte u uw moeder en zus kwijt en sindsdien heeft u niets meer vernomen van hen. Op 11 november 2015 kwam u aan in België. U heeft nog enkel contact met uw buurjongen R. die in uw geboortedorp Waraqa woont. Hij liet u in de vijfde of zesde maand van 2016 weten dat het lijk van uw vader naar het dorp gebracht werd. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, en vijf kleurenkopies van foto's van het lijk van uw vader die u doorgestuurd werden via uw buurjongen R.

Op 23 maart 2018 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat het geen geloof hechtte aan uw verklaringen omtrent uw regio van verblijf in Afghanistan en de problemen die u daar kende. Het CGVS oordeelde tevens dat uw familiaal netwerk groter is dan u zelf verklaarde en hoogst waarschijnlijk in Kabul verblijft. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De Raad oordeelde dat er terecht geoordeeld werd dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw identiteit, uw herkomst uit Ghazni en uw asielmotieven: immers werd er in uw verzoekschrift gesteld dat u inderdaad van Kabul afkomstig bent en daar met uw familie verbleef tot uw vertrek naar Europa. U had zich laten beïnvloeden door anderen en daarom onwaarheden verteld. U voerde in uw verzoekschrift aan dat u Kabul ontvlucht was omdat u problemen had met de taliban en met uw halfbroers, die u mishandelden en u alle vuile klusjes lieten opknappen. De RvV oordeelde dat deze nieuwe elementen onderzocht moesten worden.

Op 29 oktober 2018 krijgt u een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt geboren te zijn in Ghazni maar een vijftal jaar voor uw vertrek naar Taimani, Kabul te zijn verhuisd. U verklaart nu Afghanistan te hebben verlaten omdat u een verboden relatie had met een meisje, F., en u met haar wilde trouwen. Haar vader had F. verkocht aan haar neef voor 300 000 Afghani. Ze weigerde met haar neef te trouwen en zo kwam jullie relatie aan het licht. U werd door haar neef bedreigd. Jullie maakten plannen om samen te ontsnappen uit Afghanistan. Jullie verlieten op een nacht Kabul en reisden door naar Iran. F. bleef in Iran en u reisde door naar Europa. U verklaart ook dat uw vader begin of midden 2017 vermoord werd door de taliban. U kent niet veel over de omstandigheden of redenen van zijn moord omdat uw familie u niet veel wil vertellen. U vreest bij terugkeer de taliban en de familie van F. die u wil doden. Daarnaast heeft u niet veel contact met uw halfbroers, die u niet goed behandelden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de taskara's van uw vader en uw moeder voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst bent u overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Er wordt u gevraagd om van bij aanvang van de procedure correcte en ware informatie te geven. Uit onderstaande motivering blijkt dat dit i.c. niet het geval is. U heeft in eerste instantie bewust gelogen over uw familie, uw plaats van herkomst en over uw asielmotieven, niet alleen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maar ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 3 maart 2018 (CGVS 2, p. 9). U zou dit gedaan hebben omdat andere mensen u dit hadden aangeraden, u mocht niks vertellen over Kabul zo werd gesteld (CGVS 2, p. 4). Daarnaast verklaart u dat de waarheid u pas later, na het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, te binnen was geschoten (CGVS 2, p. 4). Het dient gezegd dat deze verklaring niet als verschoning kan gelden. Van iemand die internationale bescherming aanvraagt kan men verwachten dat die persoon de waarheid vertelt. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u tot na uw eerste persoonlijk onderhoud vergeten was dat u in Kabul had gewoond en daar andere problemen kende dan u initieel had aangehaald voor de asielinstanties. Deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien blijft u volharden in uw gebrek aan medewerking, gezien u ook tijdens het nieuwe persoonlijke onderhoud op het CGVS plots elementen aanhaalt die u nooit eerder in de procedure vermeldde (zie verder).

Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat u nog steeds niet spontaan de waarheid vertelde. Zo stelt u nog familie te hebben in Afghanistan, met name uw moeder, zeven broers en drie zussen (CGVS 2 p. 5). U zou geen contact hebben met uw (half)broers omdat ze dit niet willen, ook met uw zussen heeft u geen contact (CGVS 2 p. 7-8). Zo wordt er u gevraagd naar de namen van uw broers en hun verblijfplaatsen. U geeft eerst de volgende namen voor uw broers: A., R., K., B., H., N., D. en uzelf (CGVS 2, p. 7), en stelt dat uw broers in Afghanistan verblijven (CGVS 2, p. 7, 11). Na de pauze, en nadat u affirmatief antwoordde op de vraag of het overlijdensbericht dat het CGVS eerder vond op facebook dat van uw vader betrof (CGVS 2, p. 14), en nadat er u een verklaring wordt gevraagd over het feit dat de namen van uw halfbroers in dit bericht niet overeenkomen met de namen die u opgaf, stelt u dat er iets fout is gelopen toen u hun namen uitsprak (CGVS 2, p. 14, 15). Uw broers zouden A., D., I., B., Ah., H. en N. zijn. Het dient geen betoog dat deze verklaring voor het foutief geven van twee namen van uw eigen broers, zelfs al gaat het om halfbroers, niet kan overtuigen. U voegt eraan toe dat u onder stress staat en daarom fouten maakt (CGVS 2, p. 15). Het CGVS kan aannemen dat u enige stress heeft bij het afleggen van een persoonlijk onderhoud, echter kan het niet aannemen dat u daardoor de namen van uw (half)broers niet meer zou weten.

Later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met de facebookpagina's van enkele van uw broers. Hierop staat dat ze zich in Nederland en/of België bevinden. Wanneer er u een foto van uw broer H. (profiel H.H.N.) bij de zee wordt getoond zegt u eerst nog dat u niet weet waar deze foto werd genomen (CGVS 2, p. 16). Wanneer er u vervolgens wordt gevraagd of uw broers in het buitenland zijn geweest zegt u dat u niet op de hoogte was (CGVS 2, p. 16). Er wordt u een tweede foto van uw broer getoond en u zegt opnieuw dat u niet precies weet waar deze foto genomen werd (CGVS 2, p. 16). U geeft pas toe dat uw broer in Nederland woont nadat er u nogmaals wordt meegedeeld dat u hierover eerlijk moet zijn en dat het gegeven dat uw broers elders wonen niet wil zeggen dat u geen internationale

bescherming zou kunnen krijgen (CGVS 2, p. 16). Vervolgens duurt het nog een aantal vragen voor u uiteindelijk duidelijkheid schept over de verblijfplaatsen van uw broers. Ook B., Ah. en I. wonen niet in Afghanistan maar in Nederland (CGVS 2 p. 16). U blijft herhalen dat u geen contact hebt en niet wist dat uw broers zich in het buitenland bevonden, maar dit kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 16, 17, 18). U geeft nog aan dat uw vader nooit zei dat zijn zonen in het buitenland zijn, maar vlak nadien stelt u zelf dat hij het misschien wel zei maar dat u het vergat. Dat u dergelijke informatie zou vergeten kan niet geloofd worden.

Daarnaast werd u ook gevraagd wie uw ooms langs vaderszijde zijn (CGVS 2, p. 12). U antwoordde dat u twee ooms heeft, Has. en H.N.. U verklaart dat er geen andere ooms langs vaderszijde zijn, enkel deze twee (CGVS 2, p. 12). Wanneer u later wordt geconfronteerd met het overlijdensbericht van uw vader en de vaststelling dat er vier broers van uw vader op vermeld staan, zegt u dat u het zich niet meer precies kan herinneren en dat er niet veel contact was tussen jullie (CGVS 2, p. 15). Wanneer er u op gewezen wordt dat uit objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in de Afghaanse maatschappij de familieleden langs vaderskant een belangrijke plaats innemen stelt u dat u hele dagen ging werken en niet thuis was (CGVS 2, p. 15). U kan zich plots wel de namen van de twee andere ooms herinneren, namelijk Kh. en H.H. (CGVS 2, p. 15). Dat u telkens pas na confrontatie met eerdere verklaringen of informatie gevonden op facebook uw verklaringen over uw eigen familieleden aanpast wijst erop dat u nog steeds geen volledige medewerking verleent aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming, wat de geloofwaardigheid van uw nood aan dergelijke bescherming negatief beïnvloedt.

Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet weet wanneer uw vader juist overleden is. U verklaart dat hij begin 2017 werd gedood door de taliban (CGVS 2, p. 5). Hij reed met een taxi en vervoerde overheidsfunctionarissen, waarna hij werd ontvoerd door de taliban (CGVS 2 p. 5). U kan niet zeggen wanneer precies uw vader stierf omdat u niet opgeleid bent. U stelt dat het begin of midden 2017 moet zijn geweest (CGVS 2, p. 12). Dit kan echter niet overtuigen. Zelfs van iemand die niet naar school is geweest kan men aannemen dat deze persoon een dergelijke ingrijpende gebeurtenis beter in de tijd kan situeren. U kan daarnaast ook niet zeggen wat er precies is gebeurd. U weet dat hij stierf op weg naar Ghazni, meer niet. Wat de taliban met hem hadden gedaan weet u niet. Uw moeder zou u geen bijkomende informatie willen geven hebben (CGVS 2, p. 5, 6, 9) en ook uw broer zou u niks willen zeggen hebben (CGVS 2, p. 9). U kan zelfs niet zeggen of uw vader eerder al bedreigd werd door de taliban (CGVS 2, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Men kan immers verwachten dat u van dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw vader wel beter op de hoogte zou zijn, te meer dit mogelijk gevolgen kan hebben voor uw eigen mogelijkheden tot terugkeer naar uw land van herkomst. Dat uw familie u niks zou willen zeggen is in dit opzicht merkwaardig en niet geloofwaardig. Dat uw vader dus vermoord werd door de taliban blijft een blote bewering van uw kant en kan niet worden geloofd door het CGVS.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad in Kabul en waardoor u niet kan terugkeren naar Afghanistan. U verklaart Afghanistan verlaten te hebben met uw vriendin F. nadat jullie verboden relatie aan het licht was gekomen (CGVS 2, p. 14, 19). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over deze problemen met geen woord gerept heeft tijdens uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Toen haalde u enkel problemen aan met de taliban, waarvan u trouwens nu stelt dat die er niet zijn (CGVS 2, p. 23), en dat u problemen had met uw halfbroers die u mishandelden en alle vuile klusjes lieten opknappen (zie verzoekschrift en arrest 209012 van 7 september 2018). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u de problemen omwille van uw verboden relatie met F. niet aan uw advocaat heeft meegedeeld zodat deze konden worden ingeroepen in uw verzoekschrift stelt u dat uw advocaat er u niet naar vroeg (CGVS 2, p. 18). Van iemand die internationale bescherming vraagt kan men verwachten dat deze persoon zelf met zijn problemen naar voor treedt en niet enkel antwoordt op de vragen van zijn advocaat. Uw advocaat kan immers niet weten welke problemen u daadwerkelijk had in uw land van herkomst. Dat u stress had en snel een afspraak met uw advocaat diende te maken voor uw beroep kan niet als verschoning gelden. U kon zich bovendien zelf niet meer herinneren welke problemen u had verteld aan de RvV, u wist enkel nog dat u toen verklaarde uit Kabul te zijn gevlucht (CGVS 2, p. 18). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten zeerste. Over de problemen met uw halfbroers die u mishandelden zegt u zelf pas iets nadat er u nadrukkelijk wordt naar gevraagd (CGVS 2, p. 23, 24). Bovendien blijkt dat de halfbroers die u geslagen zouden hebben in Europa zijn sinds lange tijd. Ze kunnen u dan ook niet mishandeld hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015 zoals u beweerde. Ook aan deze problemen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Bovendien zijn er een paar opmerkelijke vaststellingen te maken betreffende uw verklaringen over de problemen met de familie en verloofde van F., de reden die u nu aanhaalt waarom u niet terug kan naar Afghanistan. Zo verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u veel ging werken en dat u op vrijdag, tijdens uw vrije tijd, gewoon thuis bleef. U verklaarde eigenlijk geen vrije tijd te hebben (CGVS 2, p. 11). Het is dan ook opvallend dat u verklaart met F. uitstapjes te hebben gemaakt op vrijdag. U ging met haar wandelen en ging met haar uit eten (CGVS 2, p. 19). U kan geen antwoord geven op de vraag waarom u dit niet vertelde toen er u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk werd gevraagd wat u in uw vrije tijd deed. Dat dit slechts uw bezigheid was het laatste jaar van uw verblijf in Afghanistan doet niet ter zake (CGVS 2, p. 20). Verder legde u vage verklaringen af over dit meisje: u weet niet wat de familienaam is van F. (CGVS 2, p. 19), wie haar ouders zijn (CGVS 2, p. 20) of hoe haar broers heten (CGVS 2, p. 21). U verklaart dit alles niet te weten. Dit is opmerkelijk daar u verklaarde met haar te hebben willen trouwen (CGVS 2, p. 21) en veel met haar afsprak. Daarnaast zou u bedreigd zijn door haar neef, aan wie ze was beloofd, maar ook zijn naam kent u niet (CGVS 2, p. 21, 22). Hij zou u overigens nooit thuis komen zoeken zijn maar enkel naar uw werkplaats gekomen zijn (CGVS 2, p. 22, 24). Verder is het merkwaardig dat de ouders van F. haar elke vrijdag, onbegeleid, de stad in laten trekken met haar vriendinnen (CGVS 2, p. 20-21), zeker daar ze nog niet getrouwd is en ze werd beloofd aan haar neef. Daarnaast is het niet aannemelijk dat jullie het risico lopen samen gezien te worden in Kabul door te gaan wandelen en uit eten te gaan. Hierdoor liepen jullie immers het risico gezien te worden door één van uw of haar familieleden. Het is eveneens merkwaardig dat jullie konden ontsnappen twee dagen voor het voorziene huwelijk (CGVS 2, p. 22, 23). Gezien de weigerachtige houding van F. ten opzichte van het huwelijk (CGVS 2, p. 22), en het feit dat ze een meisje van huwbare leeftijd is, is het opvallend dat ze zo vlot midden in de nacht het ouderlijke huis kon verlaten en met u kon wegluchten.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van uw verboden relatie met een meisje genaamd F.. U toont niet aan dat u uw familie en de familie van F. dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2018 ontvangt het CGVS opmerkingen met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Zo betreft het voornamelijk post factum verklaringen die na het persoonlijk onderhoud worden gedaan. Bovendien gaan de opmerkingen ook niet over vragen die de kern van het asielrelaas uitmaken, of die een verklaring kunnen bieden voor de vele vastgestelde tegenstrijdigheden.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji taatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden

staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwillen de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van uw vader en uw moeder tonen hoogstens hun afkomst en identiteit aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Allereerst stelt verwerende partij het vreemd te vinden dat verzoekende partij zich vergist in de namen van haar halfbroers en ooms langs vaderszijde.

Dit is niet zo vreemd. Verzoekende partij heeft geen goede contacten gehad met haar halfbroers. Zij hebben haar haar hele leven gekleineerd en slecht behandeld. Verzoekende partij kon zich wel spontaan haar fouten rechtzetten en de juiste namen geven. Zij was tijdens het gehoor ook erg gestressed en

maakte domme fouten, wat niet betekent dat zij de namen van haar familieleden niet zou kennen of niet de waarheid zou hebben verteld.

II.1.3 Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens niet te weten exact wanneer haar vader gestorven is.

In Afghanistan wordt helemaal geen waarde gehecht aan data zoals in België. Velen kennen zelfs hun geboortedatum niet. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verzoekende partij niet precies kan zeggen wanneer haar vader gestorven is.

II.1.4. Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij niet eerder over haar verboden relatie met F. te hebben verteld.

Verzoekende partij heeft inderdaad tijdens haar eerste gehoor niet de waarheid verteld, maar is volledig eerlijk geweest tijdens haar tweede gehoor. Zij had tijdens het eerste gehoor - op slecht advies van kennissen - verzwegen van Kabul afkomstig te zijn. De problemen die verzoekende partij gekend heeft met F. situeerden zich in Kabul, waardoor zij hier niet over gesproken heeft tijdens haar eerste gehoor. Zij kreeg een tweede kans om haar relaas opnieuw uiteen te zetten, wat zij ook erg gedetailleerd heeft gedaan.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij erg onredelijk te wek is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM".

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij is immers afkomstig uit Kabul, wat absoluut niet (meer) gezien kan worden als veilig - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in haar beslissing.

II.2.2. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich zou kunnen vestigen in Kabul.

Verwerende partij stelt dat zij zich baseert op het UNHCR EASO country Guidance note van mei 2018 en 30 augustus 2018

Het is voor verzoekende partij een raadsel hoe verwerende partij op basis van deze rapporten kan besluiten dat het voor verzoekende partij veilig genoeg zou zijn om zich te vestigen in Kabul.

Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In het zeer recent en lijvig rapport van UNHCR dd. 30 augustus 2018 stelt men dat Kaboel op heden niet meer als veilig kan worden gezien

UNHCR maakt hiervoor een uitgebreide analyse van de actuele sociale, politieke, economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Een belangrijke wijziging ten aanzien van de oude richtlijnen is dat UNHCR aangeeft dat Kabul over het algemeen geen (intern) vluchtalternatief is.

Het rapport stelt dat ook anno 2018 het gewapend conflict in Afghanistan blijft aanhouden, waarbij de overheidstroepen voornamelijk provinciesteden en grote steden verdedigen maar elders aanzienlijk terrein verloren hebben aan de taliban. De verhoogde aanwezigheid van de taliban, in combinatie met IS, destabiliseren de veiligheidssituatie verder.

Het gevolg hiervan is dat mensenrechtenschendingen in Afghanistan een dagelijkse werkelijkheid zijn. De daders zijn zowel troepen van de overheid als pro- en anti- overheidsgroepen. Zij maken zich schuldig aan buitengerechterlijke executies, foltering, seksueel geweld, misbruik van kinderen en foltering, tot opzettelijke doding, afpersing, intimidatie en diefstal.

Daarnaast vestigt UNHCR de aandacht op het feit dat anti-overheidsgroepen in bepaalde gebieden een eigen parallel "rechtssysteem" creëerden. Dit systeem is erg beperkend voor onder meer de rechten op vrijheid van meningsuiting, politieke participatie, beweging, onderwijs, gezondheidszorg en religie.

Naast de economische situatie die sinds 2013-2014 enkel achteruitgegaan is, heeft Afghanistan recentelijk ook te kampen met een aanhoudende droogte die een zware impact heeft op de landbouw. Meer dan de helft van de Afghaanse huishoudens leeft onder de armoedegrens en de werkloosheidsgraad

ligt erg hoog. Bijna 2 miljoen Afghanen leven als intern ontheemden, de helft daarvan vluchtte al meerdere keren binnen Afghanistan.

Ook de impact van de gedestabiliseerde veiligheidssituatie op burgers is groot. Waar de vorige richtlijnen meldde dat 2015 het jaar met de meeste burgerslachtoffers was sinds UNAMA in 2009 begon te registreren, zitten de cijfers van de nieuwe richtlijn niet ver onder die grens. De richtlijnen focussen ook op het geweld gerelateerd aan de verkiezingen van 2018. Burgers en burgersites zijn hiervan het voornaamste doelwit.

Het UNHCR sluit Kabul uit als veilig om mensen er terug te sturen zonder gevaar voor hun leven en het gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hoofdrede hiervoor is dat de provincie Kabul het grootste aantal burgerslachtoffers kent, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Hierdoor lopen burgers die deelnemen aan het openbaar leven dagelijks gevaar. Daarnaast is ook de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar geworden door de exponentiële bevolkingsgroei van de laatste jaren.

In de richtlijnen wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen. Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan. De categorieën zijn dezelfde als degenen die vermeld werden in de richtlijnen van 2016:

- personen geassocieerd met of die (vermeend) de regering of de internationale gemeenschap, waaronder de internationale missie, in Afghanistan ondersteunen journalisten en andere mediaprofessionals
- mannen op een leeftijd dat ze ingezet kunnen worden in de strijd ('of fighting age'), en kinderen in de context van gedwongen rekrutering als minderjarige
- religieuze minderheden en personen van wie wordt aangenomen dat zij de shariawet overtreden
- personen van wie wordt aangenomen dat ze volgens de interpretatie van de anti-regeringsgroeperingen de normen en islamitische principes overtreden
- vrouwen met bepaalde profielen of onder specifieke omstandigheden, zoals vrouwen die het risico lopen slachtoffer te worden van schadelijke traditionele praktijken, of vrouwen die ervan beschuldigd worden de morele normen te overtreden
- vrouwen en mannen van wie aangenomen wordt dat zij de sociale normen overtreden
- personen met een handicap, waaronder met name mensen met verstandelijke handicaps
- personen die lijden aan psychische aandoeningen
- kinderen met bepaalde profielen onder specifieke omstandigheden, zoals kinderen die slachtoffer werden van seksueel misbruik, of meisjes die in gebieden bezet door anti-overheidsgroepen naar school gaan
- slachtoffers van mensensmokkel of mensen die dat gevaar lopen
- personen die omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit gevisieerd worden
- etnische minderheden
- personen die betrokken zijn bij bloedwraak
- (familieleden van) zakenmensen en andere bemiddelde mensen

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zij op basis van het rapport dd. 30 augustus 2018 terug kan sturen naar Kabul zonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.3 Ook Amnesty International hekelt in haar rapport van oktober 2017 het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat.

This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.4. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained wilfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016.

"40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict "

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4. Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death;

- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identifies, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker aan het verzoekschrift het rapport "Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van Amnesty International van 2017 toe (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation-update" van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud valse

verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, zoals bleek uit het eerdere vernietigingsarrest van de Raad (RvV 7 september 2018, nr. 209 012). Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming doet dan ook reeds afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker, andermaal in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud nog steeds geen zicht wenst te bieden op zijn familiaal netwerk en zijn problemen in Afghanistan, gelet op zijn vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over (i) zijn broers, (ii) zijn ooms van vaderszijde, (iii) de moord op zijn vader door de taliban, (iv) zijn problemen ten gevolge van zijn verboden relatie met F.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij slechte contacten had met zijn broers, die hem slecht behandelden, biedt geenszins een afdoende verklaring voor de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud initieel de verkeerde namen opgaf van zijn broers (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7), gezien uit zijn latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat hij de juiste namen wel kende en kon vermelden (*Ibid.*, p. 14-15), zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij deze van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud correct vermeldde. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij stress had tijdens het persoonlijk onderhoud, doch in de bestreden beslissing werd reeds vastgesteld dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen voor zijn verzoek om internationale bescherming, hieronder inbegrepen de namen en verblijfplaatsen van zijn broers en ooms. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden dat hij spontaan zijn fouten ter zake heeft rechtgezet, gezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij pas de correcte informatie over zijn broers en ooms vermeldde nadat hij geconfronteerd werd met de vaststelling dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de informatie teruggevonden op de facebookprofielen van verzoeker en zijn familieleden (*Ibid.*, p. 14-17; Landeninformatie, stuk 13, nr. 22). Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan dan ook enkel worden afgeleid dat verzoeker thans in de huidige fase van de procedure nog steeds geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan, wat zijn algehele geloofwaardigheid andermaal ondermijnt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder aanvoert dat hij niet kan zeggen wanneer zijn vader precies gestorven is omdat in Afghanistan geen waarde gehecht wordt aan data, merkt de Raad op dat dit een niet-gestaafde bewering betreft in hoofde van verzoeker die geenszins een afdoende verklaring biedt voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een ingrijpende gebeurtenis zoals de moord op zijn vader door de taliban beter in de tijd kan situeren. Dit geldt temeer nu de Raad van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn scholingsgraad, gezien verzoekers verklaarde analfabetisme klemmt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende en met zijn gebruik van facebook (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 13). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet in staat zou zijn om de moord op zijn vader beter te situeren in de tijd. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift bovendien geen enkel verweer tegen de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing dat zijn kennis over de moord op zijn vader door de taliban lacunair is, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover ondergraaft.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud ingeroepen asielmotieven, zijnde (i) de problemen omwille van zijn verboden relatie met F. en (ii) de mishandeling door zijn broers. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zijn problemen omwille van zijn verboden relatie met F. niet vermeld heeft omdat deze zich afspeelden in Kabul en hij op slecht advies van kennissen verzweeg van Kabul afkomstig te zijn, merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans te allen tijde en redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven en dit in elke fase van het onderzoek. De Raad wijst er bovendien op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn verboden relatie met F. werden ondergraven doordat hij hiervan geen melding maakte in zijn verzoekschrift in het kader van zijn beroep tegen de eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 23 maart 2018, hoewel verzoeker in dit

verzoekschrift toegaf dat hij afkomstig is uit Kabul. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat voormelde vluchtmotieven vermeld zouden worden in dit verzoekschrift, *quod non*. Voormeld verzoekschrift maakte echter louter melding dat verzoeker problemen zou hebben met de taliban, hetgeen hij ontkent tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 23-24) en dat verzoeker problemen heeft met zijn halfbroers die hem slecht behandelen, hetgeen in de bestreden beslissing evenwel terecht als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bovendien werd in de bestreden beslissing verder op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn problemen inzake zijn verboden relatie met F. ongeloofwaardig zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift louter aan dat hij gedetailleerd over deze problemen heeft verteld, doch hij laat verder na om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te betwisten.

Uit verzoekers herhaaldelijke valse, misleidende en ongeloofwaardige verklaringen inzake de redenen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst kan dan ook enkel blijken dat verzoeker zelf meent dat zijn ware herkomst en ware relaas geen nood aan internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst bent u overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Er wordt u gevraagd om van bij aanvang van de procedure correcte en ware informatie te geven. Uit onderstaande motivering blijkt dat dit i.c. niet het geval is. U heeft in eerste instantie bewust gelogen over uw familie, uw plaats van herkomst en over uw asielmotieven, niet alleen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maar ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 3 maart 2018 (CGVS 2, p. 9). U zou dit gedaan hebben omdat andere mensen u dit hadden aangeraden, u mocht niks vertellen over Kabul zo werd gesteld (CGVS 2, p. 4). Daarnaast verklaart u dat de waarheid u pas later, na het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, te binnen was geschoten (CGVS 2, p. 4). Het dient gezegd dat deze verklaring niet als verschoning kan gelden. Van iemand die internationale bescherming aanvraagt kan men verwachten dat die persoon de waarheid vertelt. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u tot na uw eerste persoonlijk onderhoud vergeten was dat u in Kabul had gewoond en daar andere problemen kende dan u initieel had aangehaald voor de asielinstanties. Deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien blijft u volharden in uw gebrek aan medewerking, gezien u ook tijdens het nieuwe persoonlijke onderhoud op het CGVS plots elementen aanhaalt die u nooit eerder in de procedure vermeldde (zie verder).

Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat u nog steeds niet spontaan de waarheid vertelde. Zo stelt u nog familie te hebben in Afghanistan, met name uw moeder, zeven broers en drie zussen (CGVS 2 p. 5). U zou geen contact hebben met uw (half)broers omdat ze dit niet willen, ook met uw zussen heeft u geen contact (CGVS 2 p. 7-8). Zo wordt er u gevraagd naar de namen van uw broers en hun verblijfplaatsen. U geeft eerst de volgende namen voor uw broers: A., R., K., B., H., N., D. en uzelf (CGVS 2, p. 7), en stelt dat uw broers in Afghanistan verblijven (CGVS 2, p. 7, 11). Na de pauze, en nadat u affirmatief antwoordde op de vraag of het overlijdensbericht dat het CGVS eerder vond op facebook dat van uw vader betrof (CGVS 2, p. 14), en nadat er u een verklaring wordt gevraagd over het feit dat de namen van uw halfbroers in dit bericht niet overeenkomen met de namen die u opgaf, stelt u dat er iets fout is gelopen toen u hun namen uitsprak (CGVS 2, p. 14, 15). Uw broers zouden A., D., I., B., Ah., H. en N. zijn. Het dient geen betoog dat deze verklaring voor het foutief geven van twee namen van uw eigen broers, zelfs al gaat het om halfbroers, niet kan overtuigen. U voegt eraan toe dat u onder stress staat en daarom fouten maakt (CGVS 2, p. 15). Het CGVS kan aannemen dat u enige stress heeft bij het afleggen van een persoonlijk onderhoud, echter kan het niet aannemen dat u daardoor de namen van uw (half)broers niet meer zou weten.

Later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met de facebookpagina's van enkele van uw broers. Hierop staat dat ze zich in Nederland en/of België bevinden. Wanneer er u een foto van uw broer H. (profiel H.H.N.) bij de zee wordt getoond zegt u eerst nog dat u niet weet waar deze foto werd genomen (CGVS 2, p. 16). Wanneer er u vervolgens wordt gevraagd of uw broers in het buitenland zijn

geweest zegt u dat u niet op de hoogte was (CGVS 2, p. 16). Er wordt u een tweede foto van uw broer getoond en u zegt opnieuw dat u niet precies weet waar deze foto genomen werd (CGVS 2, p. 16). U geeft pas toe dat uw broer in Nederland woont nadat er u nogmaals wordt meegedeeld dat u hierover eerlijk moet zijn en dat het gegeven dat uw broers elders wonen niet wil zeggen dat u geen internationale bescherming zou kunnen krijgen (CGVS 2, p. 16). Vervolgens duurt het nog een aantal vragen voor u uiteindelijk duidelijkheid schept over de verblijfplaatsen van uw broers. Ook B., Ah. en I. wonen niet in Afghanistan maar in Nederland (CGVS 2 p. 16). U blijft herhalen dat u geen contact hebt en niet wist dat uw broers zich in het buitenland bevonden, maar dit kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 16, 17, 18). U geeft nog aan dat uw vader nooit zei dat zijn zonen in het buitenland zijn, maar vlak nadien stelt u zelf dat hij het misschien wel zei maar dat u het vergat. Dat u dergelijke informatie zou vergeten kan niet geloofd worden.

Daarnaast werd u ook gevraagd wie uw ooms langs vaderszijde zijn (CGVS 2, p. 12). U antwoordde dat u twee ooms heeft, Has. en H.N.. U verklaart dat er geen andere ooms langs vaderszijde zijn, enkel deze twee (CGVS 2, p. 12). Wanneer u later wordt geconfronteerd met het overlijdensbericht van uw vader en de vaststelling dat er vier broers van uw vader op vermeld staan, zegt u dat u het zich niet meer precies kan herinneren en dat er niet veel contact was tussen jullie (CGVS 2, p. 15). Wanneer er u op gewezen wordt dat uit objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in de Afghaanse maatschappij de familieleden langs vaderskant een belangrijke plaats innemen stelt u dat u hele dagen ging werken en niet thuis was (CGVS 2, p. 15). U kan zich plots wel de namen van de twee andere ooms herinneren, namelijk Kh. en H.H. (CGVS 2, p. 15). Dat u telkens pas na confrontatie met eerdere verklaringen of informatie gevonden op facebook uw verklaringen over uw eigen familieleden aanpast wijst erop dat u nog steeds geen volledige medewerking verleent aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming, wat de geloofwaardigheid van uw nood aan dergelijke bescherming negatief beïnvloedt.

Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet weet wanneer uw vader juist overleden is. U verklaart dat hij begin 2017 werd gedood door de taliban (CGVS 2, p. 5). Hij reed met een taxi en vervoerde overheidsfunctionarissen, waarna hij werd ontvoerd door de taliban (CGVS 2 p. 5). U kan niet zeggen wanneer precies uw vader stierf omdat u niet opgeleid bent. U stelt dat het begin of midden 2017 moet zijn geweest (CGVS 2, p. 12). Dit kan echter niet overtuigen. Zelfs van iemand die niet naar school is geweest kan men aannemen dat deze persoon een dergelijke ingrijpende gebeurtenis beter in de tijd kan situeren. U kan daarnaast ook niet zeggen wat er precies is gebeurd. U weet dat hij stierf op weg naar Ghazni, meer niet. Wat de taliban met hem hadden gedaan weet u niet. Uw moeder zou u geen bijkomende informatie willen geven hebben (CGVS 2, p. 5, 6, 9) en ook uw broer zou u niks willen zeggen hebben (CGVS 2, p. 9). U kan zelfs niet zeggen of uw vader eerder al bedreigd werd door de taliban (CGVS 2, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Men kan immers verwachten dat u van dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw vader wel beter op de hoogte zou zijn, te meer dit mogelijk gevolgen kan hebben voor uw eigen mogelijkheden tot terugkeer naar uw land van herkomst. Dat uw familie u niks zou willen zeggen is in dit opzicht merkwaardig en niet geloofwaardig. Dat uw vader dus vermoord werd door de taliban blijft een blote bewering van uw kant en kan niet worden geloofd door het CGVS.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad in Kabul en waardoor u niet kan terugkeren naar Afghanistan. U verklaart Afghanistan verlaten te hebben met uw vriendin F. nadat jullie verboden relatie aan het licht was gekomen (CGVS 2, p. 14, 19). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over deze problemen met geen woord gerept heeft tijdens uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Toen haalde u enkel problemen aan met de taliban, waarvan u trouwens nu stelt dat die er niet zijn (CGVS 2, p. 23), en dat u problemen had met uw halfbroers die u mishandelden en alle vuile klusjes lieten opknappen (zie verzoekschrift en arrest 209012 van 7 september 2018). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u de problemen omwille van uw verboden relatie met F. niet aan uw advocaat heeft meegedeeld zodat deze konden worden ingeroepen in uw verzoekschrift stelt u dat uw advocaat er u niet naar vroeg (CGVS 2, p. 18). Van iemand die internationale bescherming vraagt kan men verwachten dat deze persoon zelf met zijn problemen naar voor treedt en niet enkel antwoordt op de vragen van zijn advocaat. Uw advocaat kan immers niet weten welke problemen u daadwerkelijk had in uw land van herkomst. Dat u stress had en snel een afspraak met uw advocaat diende te maken voor uw beroep kan niet als verschoning gelden. U kon zich bovendien zelf niet meer herinneren welke problemen u had verteld aan de RvV, u wist enkel nog dat u toen verklaarde uit Kabul te zijn gevlucht (CGVS 2, p. 18). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten zeerste. Over de problemen met uw halfbroers die u mishandelden zegt u zelf pas iets nadat er u nadrukkelijk wordt naar gevraagd (CGVS 2, p. 23, 24). Bovendien blijkt dat de halfbroers die u

geslagen zouden hebben in Europa zijn sinds lange tijd. Ze kunnen u dan ook niet mishandeld hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015 zoals u beweerde. Ook aan deze problemen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Bovendien zijn er een paar opmerkelijke vaststellingen te maken betreffende uw verklaringen over de problemen met de familie en verloofde van F., de reden die u nu aanhaalt waarom u niet terug kan naar Afghanistan. Zo verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u veel ging werken en dat u op vrijdag, tijdens uw vrije tijd, gewoon thuis bleef. U verklaarde eigenlijk geen vrije tijd te hebben (CGVS 2, p. 11). Het is dan ook opvallend dat u verklaart met F. uitstapjes te hebben gemaakt op vrijdag. U ging met haar wandelen en ging met haar uit eten (CGVS 2, p. 19). U kan geen antwoord geven op de vraag waarom u dit niet vertelde toen er u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk werd gevraagd wat u in uw vrije tijd deed. Dat dit slechts uw bezigheid was het laatste jaar van uw verblijf in Afghanistan doet niet ter zake (CGVS 2, p. 20). Verder legde u vage verklaringen af over dit meisje: u weet niet wat de familienaam is van F. (CGVS 2, p. 19), wie haar ouders zijn (CGVS 2, p. 20) of hoe haar broers heten (CGVS 2, p. 21). U verklaart dit alles niet te weten. Dit is opmerkelijk daar u verklaarde met haar te hebben willen trouwen (CGVS 2, p. 21) en veel met haar afsprak. Daarnaast zou u bedreigd zijn door haar neef, aan wie ze was beloofd, maar ook zijn naam kent u niet (CGVS 2, p. 21, 22). Hij zou u overigens nooit thuis komen zoeken zijn maar enkel naar uw werkplaats gekomen zijn (CGVS 2, p. 22, 24). Verder is het merkwaardig dat de ouders van F. haar elke vrijdag, onbegeleid, de stad in laten trekken met haar vriendinnen (CGVS 2, p. 20-21), zeker daar ze nog niet getrouwd is en ze werd beloofd aan haar neef. Daarnaast is het niet aannemelijk dat jullie het risico lopen samen gezien te worden in Kabul door te gaan wandelen en uit eten te gaan. Hierdoor liepen jullie immers het risico gezien te worden door één van uw of haar familieleden. Het is eveneens merkwaardig dat jullie konden ontsnappen twee dagen voor het voorziene huwelijk (CGVS 2, p. 22, 23). Gezien de weigerachtige houding van F. ten opzichte van het huwelijk (CGVS 2, p. 22), en het feit dat ze een meisje van huwbare leeftijd is, is het opvallend dat ze zo vlot midden in de nacht het ouderlijke huis kon verlaten en met u kon wegluchten.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van uw verboden relatie met een meisje genaamd F.. U toont niet aan dat u uw familie en de familie van F. dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2018 ontvangt het CGVS opmerkingen met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Zo betreft het voornamelijk post factum verklaringen die na het persoonlijk onderhoud worden gedaan. Bovendien gaan de opmerkingen ook niet over vragen die de kern van het asielrelaas uitmaken, of die een verklaring kunnen bieden voor de vele vastgestelde tegenstrijdigheden.

(...)

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van uw vader en uw moeder tonen hoogstens hun afkomst en identiteit aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt of gestaafd. In deze dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker geen melding maakte van deze vrees tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2018, hoewel verzoeker toen reeds bijna drie jaar in België verbleef.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft als jongeman “*of fighting age*”, merkt de Raad op dat hij dergelijke vrees op geen enkele wijze concretiseert in zijn verzoekschrift. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud en dat uit zijn verklaringen kan blijken dat verzoeker geen persoonlijke problemen had met de taliban (*Ibid.*, p. 23-24). Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, vage en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Gezien verzoeker thans verklaart dat hij sinds zijn vijfde tot zijn vertrek naar België in 2015 in Kabul woonachtig is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4), dient *in casu* verzoekers nood aan subsidiaire bescherming getoetst te worden aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul.

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul stad moet worden beoordeeld, gelet op verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij er sinds zijn vijfde tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji taatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen

reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze beoordeling. De door verzoeker bijgebrachte informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul onjuist en/of achterhaald zou zijn, temeer daar deze zich net zoals verzoeker baseert op de nieuwe UNHCR *Guidelines* van 30 augustus 2018. De Raad merkt verder op dat de door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis gebrachte informatie voormelde analyse van de veiligheidssituatie genoegzaam bevestigt. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul betwist, merkt de Raad op dit verweer niet dienstig is aangezien in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept "intern vestigingsalternatief".

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen andere elementen aan in zijn verzoekschrift.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP